

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 426/21	
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
	Czyn przypisany oskarżonemu B. U.		
	<p>W dniu 16 stycznia 2020 r. w W. w szkole przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną małoletniego G. M. poprzez chwycenie go za ramię oraz groził temu małoletniemu, iż go zabije, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, to jest czyn z art. 190 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k.) w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>		
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód		
G. M., J. G., S. O. oraz A. U. w roku szkolnym 2019/2020 uczęszczali do jednej klasy - 3KG w szkole (...) A. of W. w W.. Budynek placówki mieści się przy ul. (...).	<p>zeznania G. M. (k. 119-120)</p>		

W dniu 16 stycznia 2020 r. klasa, do której uczęszczali, miała lekcję religii, prowadzoną przez K. L.. Zajęcia te skończyły się około godz. 15:10. Dzieci wówczas zaczęły się pakować, a także szykować na podwieczorek. Wówczas doszło do wymiany zdań pomiędzy O. U., G. M. oraz S. O., na co rozpląkała się.

W tym czasie pod salę przyszedł ojciec O. U.. Gdy dziewczynka go zobaczyła, zaczęła płakać jeszcze bardziej. Mężczyzna zdenerwował się i podszedł do chłopców i zaczął im grozić. B. U. chwycił S. O. za przedramię i kilkakrotnie szarpnął go, przeklinając przy tym. Złapał on również G. M. za ramię, jednakże chłopiec wyrwał się z uścisku. S. O. oraz J. G. uciekli z korytarza. J. G. schronił się w łazience na dolnym piętrze, zaś G. M. w toalecie na tym samym piętrze co klasa, w której odbywała się lekcja religii. Chłopiec zamknął się w kabinie, gdyż obawiał się B. U.. Mężczyzna mimo tego, iż był wołany przez jedną z nauczycielek z prośbą o wyjaśnienie zaistniałej sytuacji, wszedł za G. M. do ubikacji, zgasił światło i zaczął uderzać w drzwi kabiny, w której przebywał małoletni. Zrobił w nich widoczne wgniecenie. W czasie zajścia mężczyzna

groził również G. M., że „go zabije”, że „popamięta”, że „jak jeszcze raz ją dotknie to pożałuje”. Chłopiec bał się ojca dziewczynki, dlatego pozostał w zamkniętej kabinie. W wyniku strachu G. M. mimowolnie oddał mocz na spodnie.

Mężczyzna opuścił łazienkę, jednakże na korytarzu nadal zachowywał się agresywnie. Widząc całe zamieszanie, nauczycielka K. G. zawołała do pomocy J. J. (1), gdyż mężczyzna nie chciał opuścić budynku szkoły. Kobiety miały problem z uspokojeniem go. B. U. miał pretensje do kadry pedagogicznej co do braku reakcji na to, co przydarzyło się jego córce. Mężczyzna w czasie dyskusji krzyczał, machał rękami, był pobudzony.

G. M. bezpośrednio po zdarzeniu nie był w stanie mówić, był przerażony, płakał. Chłopcu została udzielona pomoc psychologiczna oraz medyczna. Po zdarzeniu G. M. bał się, iż B. U. może w każdym momencie przyjść do szkoły i zrobić mu krzywdę. Przez 2 tygodnie chłopiec nie uczęszczał na zajęcia. W lutym 2020 r. zaś zmienił szkołę. Poddany został stałej opiece psychologicznej oraz psychiatrycznej.

zeznania E. M. (k. 22-23, 224-229)	
zeznania A. W. (k. 34-35, 301-303)	
zeznania K. W. (k. 37-38)	
zeznania J. S.-J. (k. 41-42, 297-301)	
zeznania W. L. (k. 57-58, 303-304)	
zeznania M. R. (k. 75-76, 223-224)	
zeznania K. L. (k. 80-81, 305-306)	
zeznania E. S. (k. 83-84, 306-308)	
zeznania M. E. (k. 109-110, 362-365)	
opinia sądowo- psychologiczna (k. 129-137)	

karta karna (k. 320)			
zdjęcia (k. 4-5)			
plan pierwszego piętra szkoły (k. 328)			
dziennik zajęć pedagoga szkolnego (k. 341- 353)			
B. U. nie był dotąd karany.	karta karna (k. 320)		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
1.OCena DOWOdów			
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
	<p>zeznania</p> <p>E. M.</p> <p>(k. 22-23, 224-229)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - matka pokrzywdzonego, nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia; - opisała bardzo szczegółowo stan psychofizyczny swojego syna po zdarzeniu oraz jego zachowania po traumatycznych dla niego przeżyciach; - wiedzę na temat zdarzenia czerpała z relacji syna oraz A. W. i dyrektor szkoły, które również nie były bezpośrednimi świadkami zdarzenia; - jej zeznania korespondują z 	

		pozostałym materiałem dowodowym
<p>zeznania</p> <p>G. M. (k. 119-120, płyta k. 137)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - pokrzywdzony dokładnie opisał przebieg zdarzenia, jak również swe przeżycia w jego trakcie; - w ocenie Sądu nie ma zasadnych podstaw, aby uznać, że chciał on w sposób fałszywy, bądź ponad miarę obciążyć oskarżonego. 	
<p>opinia sądowo-psychologiczna (k. 129-136)</p>	<p>miarodajna:</p> <ul style="list-style-type: none"> - jasna, kategoryczna, nie zawiera w swej treści wątpliwości czy domniemań, została sporządzona przez osobę o odpowiednich kwalifikacjach zawodowych, brak wad w rozumieniu art. 201 k.p.k. 	
<p>zeznania</p> <p>A. W.</p> <p>(k. 34-35, 301-303)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - matka J. W.; - opisała stan psychofizyczny G. M. bezpośrednio po zdarzeniu; - nie była świadkiem samego zdarzenia, opisała jego przebieg na podstawie relacji syna i nauczycieli - zeznania były szczegółowe, emocjonalne oraz korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie 	

<p>zeznania</p> <p>K. W.</p> <p>(k. 37-38)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none">- dyrektorka ds. pedagogicznych;- podjęła interwencję w stosunku do pokrzywdzonego zaraz po zdarzeniu z jego udziałem i oskarżonego;- jej zeznania są bardzo szczegółowe, stonowane i spójne wewnętrznie. Ponadto wraz ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie stanowią logiczną całość.	
<p>zeznania</p> <p>J. J. (1)</p> <p>(k. 41-42, 297-301)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none">- polonistka;- szczegółowo opisała zachowanie oskarżonego zaraz po zdarzeniu, a także stan psychofizyczny G. M.;- jej relacja jest szczegółowa, wyczerpująca, a ponadto znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w niniejszej sprawie;- nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia	
<p>zeznania</p> <p>W. L. (k. 57-58, 303-304)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none">- pielęgniarka szkolna;- dokładnie opisała całe zajście, a jej relacja koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie;	

	<ul style="list-style-type: none"> - świadek opowiedziała również o zachowaniu pokrzywdzonego oraz stanie w jakim znajdował się on po zdarzeniu. Jej relacja jest dokładna, logiczna i spójna wewnętrznie, - nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, a relację o nim czerpała od pokrzywdzonego 	
<p>zeznania M. R. (k. 75-76, 223-224)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w dniu zdarzenia zaobserwowała sytuację z udziałem pokrzywdzonego oraz oskarżonego; - dodatkowo świadek opisała stan pokrzywdzonego po zdarzeniu; - na rozprawie składała zeznania w sposób wyjątkowo asekuracyjny, niemal wycofując się z poprzednich, mimo iż uprzednio wskazała jedynie, iż mężczyzna był pobudzony, nie krzyczał i myślała, iż to ojciec „wkurzył się” na syna 	
<p>zeznania K. L. (k. 80-81, 305-306)</p>	<p>wiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nauczycielka religii; - opisała przebieg lekcji, na której miało dojść sytuacji, w której to pokrzywdzony zaczepiał córkę oskarżonego; - świadek zdała relację z tego co działo 	

	<p>się bezpośrednio przed zdarzeniem;</p> <p>- nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia.</p>	
<p>zeznania</p> <p>E. S.</p> <p>(k. 83-84, 306-308)</p>	<p>wiarygodne:</p> <p>- psycholog szkolny;</p> <p>- nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia, opisała szczegółowo jednak zachowanie się pokrzywdzonego po wydarzeniu z jego udziałem oraz oskarżonego;</p> <p>- świadek zdała również relację z przebiegu czynności jakie szkoła podjęła w stosunku do oskarżonego oraz pokrzywdzonego po wydarzeniach z 16 stycznia 2020 r..</p>	
<p>zeznania</p> <p>M. E.</p> <p>(k. 109-110, 362-365)</p>	<p>wiarygodne:</p> <p>- właścicielka szkoły, a zarazem dyrektor zarządzający;</p> <p>- w dniu zdarzenia świadek nie była obecna w budynku placówki,</p> <p>- wiedzę o zdarzeniu posiadała z relacji dyrektorki K. W. oraz nauczycieli;</p> <p>- świadek opisała na podstawie tych relacji zdarzenie z udziałem oskarżonego, a także czynności jakie zostały podjęte po tym wydarzeniu;</p>	

	<ul style="list-style-type: none"> - kobieta stwierdziła, iż docierały do niej informacje o złym zachowaniu pokrzywdzonego w szkole; - zaświadczyła, że prowadzona przez nią placówka miała problemy z G. M., którego zachowanie oceniła jako niegrzeczne. Chłopiec jej zdaniem był niepokorny, ale nie można mu przypisać tego, iż zachowywał się agresywnie; - jej relacja jest szczegółowa, spójna wewnątrznie 	
karta karna (k. 320)	dokument urzędowy	
plan pierwszego piętra szkoły (k. 328)	<p>miarodajne:</p> <p>dowody nieosobowe nie wzbudziły wątpliwości Sądu, nie były kwestionowane przez strony</p>	
dziennik zajęć pedagoga szkolnego (k. 341-353)		
<p>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>niewiarygodne:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na etapie postępowania przygotowawczego i przed sądem nie przyznał się do czynu, zaprzeczył aby w jakikolwiek sposób chwycił chłopca, czy mówił, że go zabije, będąc w toalecie wraz z G. U., skierował jedynie do niego słowa, że będzie miał on z nim do czynienia i się z nim rozliczy, winnego sytuacji upatrywał w szkole i kadrze pedagogicznej, która nie podjęła odpowiednich działań zaradczych związanych z zachowaniem pokrzywdzonego w stosunku do jego córki, a także niewłaściwym podejściu rodziców G. M. w stosunku do syna; - wyjaśnienia te stoją one w całkowitej opozycji do zgromadzonego materiału dowodowego w niniejszej sprawie 	
<p>zeznania M. Pyrki (k. 106-107, 308)</p>	<p>bez znaczenia dla sprawy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - nauczycielka, która nie była świadkiem zdarzenia, wiedzę o nim czerpała z relacji pracowników szkoły; - w dniu zdarzenia prowadziła zajęcia lekcyjne w sali i nie słyszała słów jakie oskarżony miał kierować w stosunku do pokrzywdzonego 		

<p>zeznania K. O. (k. 114-115, 309-310)</p>	<p>bez znaczenia dla sprawy:</p> <ul style="list-style-type: none"> - matka S. O., - nie była świadkiem zdarzenia, wiedzę czerpała z relacji syna, - opisała zachowanie oskarżonego w stosunku do swojego syna, jednakże czyn ten był przedmiotem odrębnego postępowania 		
<p>zeznania M. U. (k. 335v-336v)</p>	<p>nieprzydatne przy ustalaniu stanu faktycznego:</p> <ul style="list-style-type: none"> - matka A. U., nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia z udziałem jej męża oraz pokrzywdzonego; - wiedzę na ten temat czerpała z relacji B. U.; - jej zeznania potwierdziły fakt, iż G. M., J. G. oraz S. O. zaczepiali jej dziecko w szkole, co zostało również stwierdzone w toku postępowania 		
<p>1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Podstawa prawna skazania postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

Sąd podzielił kwalifikację prawną zaproponowaną przez Prokuratora.

Należało jedynie doprecyzować opis czynu w zakresie zachowania oskarżonego stosownie do ustaleń, poczynionych na rozprawie.

Odpowiedzialności karnej z art. 217 § 1 k.k. odpowiada ten, kto uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. W opisie tego przestępstwa ustawodawca eksponuje uderzenie, przez co należy rozumieć każde gwałtowne działanie skierowane na ciało człowieka (zadanie ciosu, kopnięcie, szarpanie za włosy itp.), a ponadto wskazuje na naruszenie nietykalności w inny sposób (np. oplucie, oblanie nieczystościami) - A. M. [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, W. 2010, art. 217. Naruszeniem nietykalności cielesnej zdaje się każde bezprawne dotknięcie innej osoby czy inny krzywdzący kontakt. Wchodzą tu w grę wszelkie kontakty fizyczne, które są obraźliwe, kłopotliwe czy po prostu niepożądane - M. M. [w:] M. B.-K., P. K., M. K., M. M., Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX/el.

2024, art. 217. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z 9 sierpnia 2012 r., słusznie zauważa, że:

„Naruszeniem nietykalności cielesnej są wszystkie czynności oddziałujące na ciało innej osoby, które nie są przez nią akceptowane.

Naruszenie nietykalności cielesnej nie musi łączyć się z powstaniem obrażeń, jednakże musi mieć ono wymiar fizyczny”

- Wyrok SA w Białymstoku z 9 sierpnia 2012 r., II AKa 137/12, LEX nr 1217652. Jest to powszechne i umyślne (w grę wchodzi zamiar bezpośredni i ewentualny) przestępstwo skutkowe, a skutkiem jest doznanie pokrzywdzonego, że jego nietykalność została naruszona. Ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego, jednakże Prokurator występujący w niniejszej sprawie, objął postępowanie w tym zakresie z urzędu.

Oskarżony niewątpliwie naruszył nietykalność cielesną małoletniego pokrzywdzonego.

G. M. na etapie postępowania przygotowawczego (k. 119) zeznał, iż „przyszedł jej tata i mnie złapał za ramię”, „wszedł, zaczął mnie szarpać”. B. U.

zaatakował małoletniego pokrzywdzonego w sposób nieakceptowalny.

Chłopiec wystraszył się i po tym ataku schronił się w kabinie toaletowej. W realiach niniejszej sprawy niewątpliwie B. U., chwytając G. M. za ramię, zrealizował znamiona przestępstwa z art. 217 § 1 k.k.

Z kolei odpowiedzialności karnej z art. 190 § 1 k.k. odpowiada ten, kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub na szkodę osoby dla niej najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w osobie, do której została skierowana lub której dotyczy, uzasadnioną obawę, że będzie spełniona. Dla bytu przestępstwa groźby karalnej nie jest istotny rodzaj przestępstwa, którego popełnieniem sprawca grozi ani cel, w jakim to czyni, a nawet rzeczywisty zamiar spełnienia groźby. Treścią jest natomiast zapowiedź popełnienia przestępstwa – zbrodni lub występku, ale nie wykroczenia. Warunkiem przestępności czynu jest, aby groźba wzbudzała **uzasadnioną obawę**, że będzie spełniona. Jest to więc przestępstwo materialne, przy czym stan uzasadnionej obawy osoby zagrożonej należy traktować jako skutek. Jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z

26.01.1973 r., III KR
284/72, Biul. SN 1973/5,
s. 95: „Wzbudzenie obawy
w zagrożonym należy
oceniać subiektywnie,
nie zaś z punktu
widzenia obiektywnego
niebezpieczeństwa
realizacji groźby”.

Działanie

**oskarżonego w
postaci**

**wypowiedzenia słów
w stosunku do
pokrzywdzonego,**

że „go zabije”,

że „popamięta”,

**że „jak jeszcze raz ją
dotknie to pożałuje”,**

**przy jednoczesnym
wykazywaniu**

postawy agresywnej

– krzyk i uderzenie

pięściami w drzwi

kabiny toaletowej na

tyle silne, iż drzwi

te uległy zniszczeniu

(!), bez wątpliwości

należy uznać jako

wypełniające

znamiona groźby.

Jest to zachowanie

skandaliczne biorąc

pod uwagę, iż dorosły

mężczyzna groził w

ten sposób dziecku,

bez względu na

to, czym byłoby

motywowane.

Do bytu

tego przestępstwa należy

również wykazać

uzasadnioną obawę, że

groźba ta zostanie

spełniona. W realiach

niniejszej sprawy, Sąd

nie miał żadnych

wątpliwości, iż doszło

do zrealizowania tej

przesłanki. Pokrzywdzony

bowiem przestraszył się

oskarżonego, uciekł do kabiny toaletowej i się w niej zamknął, ze względu na strach, jaki odczuł w czasie zdarzenia, oddał mocz na spodnie, bezpośrednio po zdarzeniu nie był w stanie mówić, był przerażony, płakał. Chłopcu została udzielona pomoc psychologiczna oraz medyczna. Po zdarzeniu G. M. bał się tego, iż B. U. może w każdym momencie przyjść do szkoły i zrobić mu krzywdę. Przez 2 tygodnie chłopiec nie uczęszczał na zajęcia. W lutym 2020 r. zmienił szkołę. Poddany został stałej opiece psychologicznej oraz psychiatrycznej.

Ze względu na powyższe należało uznać, iż oskarżony w dniu 16 stycznia 2020 r. w W. w szkole przy ul. (...) naruszył nietykalność cielesną małoletniego G. M. poprzez chwycenie go za ramię oraz groził temu małoletniemu, iż go zabije, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, co też wypełniło znamiona z art. 190 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k.) w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

**1.KARY, Środki Karne,
PRzepadek, Środki
Kompensacyjne i
środki związane z
poddaniem sprawcy
próbie**

W punkcie I wyroku

Sąd na podstawie art. 190 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu w zw. z art. 4 § 1 k.k.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę **2 lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie.** Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę:

1. zasadę z art. 11 § 3 k.k., zgodnie z którą jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów i wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą;

2. wysokość ustawowego zagrożenia czynu z art. 190 § 1 k.k. w dacie popełnienia czynu – tj. kara grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2, w sytuacji gdy przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. zagrożone było karą

grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku;

3. znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, na który składa się rodzaj dobra prawnego naruszonego przez oskarżonego, tj. wolność człowieka rozumiana jako wolność od strachu, obawy przed popełnieniem przestępstwa na szkodę zagrożonego lub jego najbliższych, a także swoboda dysponowania swoim ciałem w sposób wolny od jakichkolwiek oddziaływań na nie wbrew woli pokrzywdzonego, działanie z pobudek zasługujących na potępienie, znaczne zlekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego, zachowanie oskarżonego wzbudzające silną społeczną dezaprobatę, gdyż było skierowane w stosunku do małoletniego i w bardzo wysokim stopniu zdestabilizowało sposób jego życia, nie usprawiedliwia działania oskarżonego w żaden sposób konflikt jego córki z pokrzywdzonym;

4. znaczny stopień winy, z tożsamyh względów dla których Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, bowiem oskarżony umyślnie popełnił przypisany mu czyn;

5. krótkotrwałość, acz intensywność i agresywność działań oskarżonego, które było podjęte w wyniku silnego wzburzenia oraz gniewu;

6. brak uprzedniej karalności - k. 320 oraz dotychczasowy ustabilizowany sposób życia oskarżonego.

Sąd stanął na stanowisku, że orzeczenie o karze, ukształtowane w powyższy sposób, czyni zadość dyrektywom wymiaru kary, pozwalając na uświadomienie oskarżonemu naganności jego postępowania i powstrzymanie go od podjęcia analogicznych działań w przyszłości, osiągając w konsekwencji cele stawiane wymiarowi kary w zakresie prewencji szczególnej. Orzekając karę ograniczenia wolności w tym wymiarze Sąd miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w ramach prewencji indywidualnej oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie i cele prewencji generalnej. Zdaniem Sądu, ukształtowane w powyższy sposób orzeczenie o karze będzie stanowiło także czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, iż popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i każdorazowo spotka się

z nieuchronną karą, powstrzymując tym samym potencjalnych sprawców przestępstw od realizacji zamiaru naruszenia prawa. W efekcie Sąd uznał, że ukształtowana w stosunku do oskarżonego w powyższy sposób kara pozostaje adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonemu czynów, nie przekraczając żadnego z nich, a nadto, że uwzględnia całość dyrektyw stawianych jej wymiarowi, pozostając karą sprawiedliwą i zgodną ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, nie będąc ani rażąco łagodną, ani też rażąco niewspółmiernie surową. W związku z powyższym Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

W punkcie II wyroku

Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. nałożył na oskarżonego B. U. obowiązek uiszczenia na rzecz małoletniego pokrzywdzonego G. M. **kwoty 25.000 zł tytułem nawiązki.** Sąd orzekając w tym zakresie wziął pod uwagę pismo oskarżyciela posiłkowego z 7 kwietnia 2022 r. wraz z załącznikami (k. 213-217), wnoszące o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody oraz zadośćuczynienia za

doznaną krzywdę w kwocie 81.200,00 zł. Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona w punkcie II wyroku kwota pozostaje adekwatna do stopnia poniesionej krzywdy, nadto pozwoli złagodzić cierpienia pokrzywdzonego i towarzyszące im ujemne następstwa działań oskarżonego. Wysokość orzeczonego uwzględnia możliwości zarobkowe oskarżonego. Wskazać w tym miejscu należy również, że zgodnie z art. 415 § 2 k.p.k. jeżeli orzeczony obowiązek naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę albo nawiązka orzeczona na rzecz pokrzywdzonego nie pokrywają całej szkody lub nie stanowią pełnego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, pokrzywdzony może dochodzić dodatkowych roszczeń w postępowaniu cywilnym.

**1.Inne
ROZSTRZYGNIECIA
ZAwarte w WYROKU**

1.inne zagadnienia

1.KOsztY procesu

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zobowiązał oskarżonego B. U. do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 403,80 zł tytułem zwrotu wydatków

postępowania oraz kwoty 300 zł tytułem opłaty. Brak było przesłanek aby zwolnić oskarżonego od konieczności uiszczenia tych należności. Mimo, iż oskarżony ma na utrzymaniu dwójkę niepełnoletnich dzieci, w ocenie Sądu uzyskuje on dochody, które pozwolą mu spełnić ten obowiązek.

1.Podpis